

SIMONA VOTYOVÁ

CHCI TĚ MÍT VE SKŘÍŇI

 BOURDON

CHCI TĚ MÍT VE SKŘÍNI

SIMONA VOTYOVÁ

CHCI
TĚ MÍT
VE
SKŘÍNI

 BOURDON

Copyright © Simona Votyová, 2019
Czech edition © Bourdon, 2019

1998

Viola

Mám zavřené oči a nechci je otevřít. Prvního září je blbej den. Nikdy jsem ho neměla ráda. Kryštof brečí, což mi na náladě moc nepřidá. Dnešek je pro něj snad ještě horší než pro mě. Nejradši bych se přidala k němu a bulela s ním. Jenže mně nejsou tři jako jemu. A ke všemu jsem máma, takže musím hrát pohodářku.

„Ve školce se ti bude líbit, uvidíš. Jsou tam hodný děti a můžete si hrát,“ konejším ho, když vzlyká, že chce zůstat se mnou doma. Chytne mě kolem krku a zaboří mi mokrou tvář do ramene. Hladím ho po blondaté hlavičce a musím se hodně přemlouvav, abych ho neodnesla zpátky do postele. Lehla bych si k němu a prohlíželi bychom si náš obří sešit Klikyhák a Kaňka, do kterého jsme nakreslili snad už tisíc obrázků.

„Jdu taky do práce poprvé a nebrečím,“ směju se na něj a dělám legrační grimasy, které ho vždycky rozesmějou. Dneska ale ne. Má blbej den a já taky.

Je to ještě horší, než jsem čekala. Kryštof řve jako pomínutej. Chce mámu. Jenže já musím do práce. Abychom měli

na složenky. Učitelka mi ho rve z náručí a říká, že to bude dobrý. Odnáší pryč moje dítě, které po mně natahuje ručičky a zoufale mě volá.

Brečím. Vím, že jde jenom do školky. Vím, že do práce se chodit musí. Pokud tedy nemáte bohatého manžela, který živí celou rodinu.

A toho nemám. Nemám ani chudého manžela. Jsme jenom já a Kryštof. Odcházím jako spráskanej pes a přemýšlím, jestli se na to všechno nevykašlat. Samozřejmě to neudělám. Aspoň chvíli ještě slídím okolo školky jako úchyl a sleduju hrající si děti za oknem. Kryštof mezi nimi není a mně se svírá srdce. Pak ho uvidím. Sedí v koutku jako nešťastný uzlíček a vzlyká. Je poprvé úplně sám. Nikdy jsme bez sebe nedali ani ránu. Naši mi ho hlídali jen jednou. Nemají čas. Musí taky makat. Není jim ještě ani padesát, takže co se dá dělat. Chvíli se peru s myšlenkou, že zajdu za učitelkou a donutím ji, aby se mému synovi věnovala, ale když se podívám na hodinky, zjistím, že už takhle budu mít co dělat, abych nepřišla hned první den pozdě.

Žmoulám kartičku zaměstnance a teče mi nudle. Nemám kapesník a myslím na Kryštofa. Ještě včera jsme se koupali v bazénu na koupališti v Klánovicích. Neumím být bez něj. Je to jediný, co mám. Což je zvláštní, protože původně jsem ho vůbec nechtěla. Dokonce jsem přemýšlela o potratu. Naskočí mi z toho husí kůže.

„Poradíte mi, ve kterém patře je vydavatelství časopisu *Mysterium*?“ vytrhne mě někdo z myšlenek. Podívám se na vytáhlého kluka, který se na mě usmívá. Vsadím se, že se takhle nablble culí pořád. To jsou ty rádoby kamarádský typy.

„Ve čtvrtém, taky tam jedu,“ odpovím a vlezu s ním do výtahu.

„Pracujete tam? Já jsem nověj, dneska nastupuju,“ hned se svěřuje. Podívá se přitom do zrcadla naproti dveřím. Prohrábne si krátké, úplně černé vlasy a narovná si límeček na džínové košili. Chce udělat na šéfa dobrý dojem, to je jasný. Mimoděk se na sebe kouknu taky. Možná jsem si nemusela brát tak krátkou sukni, jenže je pořad vedro a já vlastně ani nic jiného nemám. Můj šatník tvoří asi tři trička, dvě minisukně a jedny džíny. Nemůžu si dovolit utrácet, když můj jediný dosavadní příjem představovala mateřská. Naši mi sice sem tam dají něco na přilepšenou, ale i tak mám co dělat, abych měla vůbec na nájem.

„Jaký to tam je? Co lidi a šéf? Prej je docela drsnej,“ mele pantem a sleduje mě v zrcadle. Určitě redaktor, ti pořad tolik žvaní a všechno musí hned vědět.

„Nevim. Jedu tam taky poprvé,“ odseknu. Vypadám vedle něj zmačkaně a použitě. Oči mám pořad zarudlé od pláče a rozmazanou řasenku. Nasliním si prst a šminky utírám. Pak si všimnu na tričku zaschlé skvrny od jogurtu, který jsem se snažila nacpat ubulenému Kryštofovi k snídani. Taky je docela možné, že mi někde na zádech visí jeho sopol.

„Koukám, že se tam moc netěšíte, co?“

„Jo, tos uhád,“ tykám mu. Je mu tak nějak jako mně, takže mu přece nebudu říkat pane.

„Jsem Viliam,“ natáhne ke mně ruku a já vyprsknu smíchy jako pubertáčka, což ještě nejspíš pořad jsem a pravděpodobně zůstanu až do konce života.

„To jsem rád, že jsem vás alespoň rozesmál svým jménem. Ještě můžete přidat Shakespeare, jsem na to zvyklej,“ pořad mi vyká a usmívá se. To je dobře, urazit bych ho nechtěla. Koneckonců teď tu aspoň někoho znám. A i když vypadá, jako by právě vyskočil z módního žurnálu, je to vlastně sympaťák.

„Jmenuju se Viola, proto mi to přišlo vtipný. Naši rodiče měli asi smysl pro humor. A můžem si tykat,“ podám mu ruku ve chvíli, kdy se dveře výtahu otevírají v poschodí, kde budu muset trávit většinu času, přestože bych mnohem radši byla se svým synem. Toho teď uvidím ve všední dny jen tři hodiny denně, což mi přijde naprosto šílený. Zase se mi sevře žaludek a chtěla bych odsud utéct.

„Jeden z rodičů houslista?“ mrkne na mě, a tím zažene paniku, která se ve mně začíná hromadit.

„Táta. To tě hned napadlo kvůli tý Viole?“ zavrtím hlavou a trochu mi vadí, že je takový všeználek.

„Máma je spisovatelka, takže si dovedu představit myšlenkový pochody některých rodičů, co dávají dětem divný jména,“ kýve hlavou a už netrpělivě přešlapuje před skleněnými dveřmi, za kterými je naše redakce. Nejspíš je celý natěšený zasednout k počítači a psát články o záhadných mordech, přízracích a nevysvětlitelných jevech.

„Tak jdeme dovnitř, ne?“ otevře a lehce do mě strčí, abych vešla první. Pak se na mě ještě podívá a podá mi papírový kapesníček.

„Utři si nos, prosím tě,“ žďuchne do mě, jako bychom se znali odjakživa. Cítím, jak rudnu, a tak skloním hlavu a vysmrkám se. Pak vedle něj cupitám jako pejsek a nechám se odvést do prosklené kukaně, kde sedí náš nový šéf. Oběma nám podá žoviálně tlustou zpocenou ruku a poprosí svoji asistentku, aby nás usadila na místa. Viliama jsem odhadla správně, odvede ho mezi redaktory. Mě čeká místo mezi grafiky. Mám stůl vedle brejlounky ve věku mojí mámy. Spíš ještě mnohem starší. Možná ve věku babičky. Neodhadnu to přesně. Když mě uvidí, tak sotva zvedne hlavu, a ani nezabučí. To chlápek, který sedí přímo naproti mně, vyskočí jako čertík

z krabičky a div se nepřetrhne, aby mi tu všechno ukázal. Jmenuje se Ruda a je mu tak třicet. Vypadá jako tvaroh. Asistentka mě nechá napospas mým dvěma kolegům, zavrtí zadkem a zmizí. Zasednu k počítači a dám se hned do práce. Co mám dělat, vím, všechno mi šéf vysvětlil minulý týden, když mě přijal. Mojí náplní je přidávat fotky zkrvavených těl, vyhořelých domů, vyšinutých lidí a zpusťšených krajin k článkům, které bude psát mimo jiné i Viliam.

„Kávička?“ posadí se ke mně Viliam na stůl a vytrhne mě z práce. Brejlounka po nás hodí nepřijemný pohled a Ruda mu hned podává ruku a šeptá, že na kafe se chodí jen o svačtinové pauze.

„Nejsme tu snad v lochu, ne?“ zazubí se Viliam. Stačí tahle věta v kombinaci s lišáckým mrknutím a líbí se mi čím dál tím víc. Běžím za ním poslušně do kuchyňky, která zeje prázdnotou, protože všichni dodržují stanovenou dobu přestávky. Trochu mě šimrá v žaludku, asi jako když jsme šly s holkama za školu.

„Budeme mít průser,“ zasměju se, když mi servíruje voňavou kávu v barevném hrnečku. Uvědomím si, že vyjma číšníka mi žádný mužský kafe nikdy neudělal.

„No bůž, snad se nebojíš?“ sedne si naproti mně a srká horké cappuccino, „musel jsem na chvíli odejít, protože vždycky, když jsem se podíval na kolegu, tak jsem měl co dělat, abych nevybuchnul smíchy. Vypadá jako Hannibal Lecter v Mlčení jehňátek. A ke všemu tak nějak divně cvaká zubama.“

„Máš bujnou fantazii po mámě, co?“

„No, až ho uvidíš, tak pochopíš,“ chytne mě za ruku a táhne z kuchyňky. Schová se za sloup, od kterého je vidět přímo na stůl jeho kolegy, a ukazováčkem přes rty mi naznačí, abych

byla tiše. Kývne hlavou a já spatřím dvojníka Anthonyho Hopkinse, jehož prsty neskutečně rychle běhají po klávesnici počítače. Vždycky, když se na okamžik zastaví, zacvaká zuby. Nevyržím to a vybuchnu smíchy. Viliam mě rychle chytí za ruku a vleče zpátky do kuchyňky. Tam se začne plácát do stehen a oba se chechtáme jako blázni. Vůbec to nejde zastavit, přesto mi moje hlava stačí dávat signály, že mě držel za ruku, a docela to se mnou zacloumalo.

Aby ne. Moje první opravdová láska, když nepočítám dvě krátkodobé známosti předtím, skončila těhotenstvím a od té doby se na mě nikdo ani nepodíval. Ovšem já o žádného chlapa nestojím.

Konečně se uklidníme a ztěžka oddechujeme. Viliam ale začne schválně cvakat zuby a řehtáme se zase. Ve chvíli, kdy to už vypadá, že nás to přešlo, otevrou se dveře a vrazí do nich Brejlounka.

„Jessica Fletcher s brejlema,“ špitne a oba se znovu rozešmějeme. Brejlounka si nás změří pohledem, pak práskne dveřmi a našťvaně odejde.

Než se vrátíme ke stolům, Viliam mi utře rozmazané šminky pod očima. Trvá to pikosekundu, ale ještě dlouho cítím vůni jeho parfému. Jsem na tom tedy dost špatně. Přiblíží se ke mně kluk, který se mi v první chvíli ani nelíbil, a už se mi podlamují kolena. Asi bych se měla s někým vyspat, abych se trochu uklidnila. Jenže nikam nechodím a skočit do postele s klukem z práce, to rozhodně nechci.

Mám zavřené oči a nechci je otevřít. 13. prosinec by měl být šťastný den. Když má někdo narozeniny, mohl by dostat volno. A já je mám. Právě dneska mi je dvaadvacet. Odpoledne přijedou naši a přivezou dort a dárek. Nestihla jsem ani

uklidit, to zas bude řečí. Kryštof brečí, že nechce do školky. Už si celkem zvyknul a vypadalo to, že se mu tam docela líbí. Dokonce mi vyprávěl o několika kamarádech. Nejspíš změnil názor. Nemám čas ani trpělivost mu po stopadesáté vysvětlovat, že tam musí. Začínám být nervózní, protože kvůli jeho fňukání přijdu do práce zase pozdě. Ranní shon mě nejspíš jednou zabije.

Ve vestibulu potkám Viliama, který si očividně nedělá nic z toho, že už před deseti minutami začala porada. Usmívá se a upravuje se v zrcadle jako vždycky. Kontrast pomněnkových očí a havraních vlasů ho dělá dost atraktivním. Když se na něj ale člověk podívá pořádně, zas tak pěkný není. Má moc velký nos a oči příliš blízko u sebe.

„Myslím, že jednou dostanu infarkt a budu asi nejmladší, která na něj umřela,“ funím u výtahu.

„Dobrej námět na článek. Mladá mrtvá holka, to se lidem vždycky líbí. Zvlášť, když by zemřela v den svých narozenin,“ mrkne na mě, „takže všechno nejlepší a nebuď ze všeho tak vyjevená, řeknu, žes byla se mnou na reportáži,“ dodá, když míříme na poradu, což je nejnudnější část dne. O mých narozeninách jsem mu včera sama řekla, takže na tom, že si vzpomněl, není nic zvláštního. Já mu taky popřála, když mu bylo před měsícem čtyřadvacet, a udělala jsem mu slavnostní cappuccino v době naší kávové pauzy, kterou denně dodržujeme. Nejlepší část pracovního dne.

Brejlounku zachvacuje hysterák. Prý tolik práce, kolik dostává, není v jejích silách stihnout. Šéf to vyřeší tím nejjednodušším způsobem. Část její práce přeloží na mladší, tedy na mě. Jeho sliby, že budu moct odcházet o hodinu dřív, když

všechno udělám, vzaly za své. Ráda bych mu to připomněla, jenže akorát zazvoní telefon a asistentka mi podává sluchátko. Kromě učitelky ze školky na mě nikdo číslo do práce nemá, takže je to jasné. Něco se muselo stát. Rozklepanou rukou to vezmu a cítím v zádech pohledy všech přítomných, kteří si určitě myslí, jak jsem drzá, když volám při poradě.

„Kryštof má teplotu a zvrací, musíte si pro něj hned dojet,“ oznamuje mi učitelka a já to oznamuju šéfovi.

„To snad ne! Já to přece nemůžu dělat všechno sama!“ ječí Brejlounka, když slyší, že bych měla odejít.

„Já taky ne, sotva stíhám,“ krčí se Ruda jako přizdisráč a dívá se do země, kam bych ho nejradši zadupala.

„Nemůže se o dítě postarat někdo jinej?“ podívá se na mě šéf a všichni zírají, co já na to.

„Zbláznilí jste se snad? Má prostě nemocný dítě a nárok na nemocenskou. Je to máma. A to, že vy se nemusíte starat o nikoho jiného než o sebe, neznamená, že to tak maj všichni!“ rozohní se Viliam a já ho poprvé vidím rozčileného. Překvapí to nejen mě, ale i ostatní, takže sklapnou. Jsem mu neskonale vděčná a nejradši bych se mu vrhla kolem krku. Nebýt jeho, určitě bych přemýšlela, jak to udělat, abych tu zůstala.

„Ale mohla bys pracovat aspoň z domova, že jo?“ navrhně šéf a přísně se na mě podívá malýma prasečíma očičkami.

„Jistě,“ odpovím, i když to je blbost, protože doma nemám počítač s programy, které potřebuju k práci. Ale odkývala bych mu všechno, hlavně že mě nechá jít. Rychle si balím ze stolu papíry, na které jsem si stejně jenom kreslila, a vlastně už teď si nepamatuju, co se tu probíralo.

Mám zavřené oči a nechci je otevřít. Jsem v jiném světě. Viliam se nade mnou naklání a začne mě líbat. Pak mi něco

těžkého přistane na bříše a vyrazí mi to dech. Kryštof se vzbudil a rajtuje po mně svými patnácti kily. Realita je někdy tvrdá. Viliam má holku. Už dva roky. Jmenuje se Renata. Kávové pauzy trávíme často hovorem o ní anebo o Kryštofovi. Každý máme svoje závazky. Svoje lásky.

Viliam

Objímám Renatu, ale myslím na Violu. To je zlý. Renatu přece miluju. Řeknu jí to, abych se snad ujistil, že je to pravda. Moje vyznání se změní jen ve slova, která narazí na zeď a vrátí se ke mně jako ozvěna zpátky.

„Taky tě miluju,“ políbí mě a já si připadám jako ten největší hajzl, přestože jsem nic neudělal a ani neudělám. Myšlenky nevěra nejsou. Proč se teda cítím provinile? Musím na to přestat myslet. Pořád si pokládám nějaké otázky a hledám odpovědi. Třeba jestli by mi to vydrželo s Violou celý život. To okouzlení a šimrání motýlích křídel v bříše. A kdy to s Renatou vyšumělo? Ještě předtím, než jsem poznal Violu? Nebo když jsem se jednoduše začal vedle ní nudit. Ale to je asi normální. Nebo ne? V hlavě se mi spustí vír nekonečných dotazů, a tak do sebe radši kopnu panáka. Trochu se mi uleví.

„Takhle po ránu?“ diví se Renata a tváří se jako přísná paní učitelka. Když se zlobí, tak jí to sluší. Ale zlobí se málokdy. Je totiž téměř dokonalá. Nehádá se, chápe mě, vaří, uklízí, čte, v posteli to taky umí, a ke všemu si rozumí s mojí mámou, a to je co říct. Máma je totiž docela nesnesitelná. Víím, že bych takhle o ní neměl mluvit, ale je to tak. Sedí jenom u počítače a vymýšlí fiktivní svět, který její čtenáři milujou. Jenže realita jí pak dost uniká.

Přivinu Renatu k sobě a nadechuji se vůně jejich jemných vlasů. Má je sestřížené na krátké mikádo a lechtají mě na krku. Tisknu ji pevně, abych si dokázal, že ona je ta pravá. Budoucí máma mých dětí. Žena, ze které jednou bude i babička, a tu budu držet za vrásčitou ruku.

„To je jen medicína na žaludek, becherovka, nedáš si?“ Zavrtí hlavou, popadne tašku, vlípně mi pusou a běží do práce. Stojím uprostřed našeho vysněného bytu, který jsme si před rokem pronajali, a je mi smutno. Cvaknu si ještě jednou a pak si jdu vyčistit zuby, aby to ze mě netáhlo.

„Musíš někam vyrazit,“ radím Viole, když spolu sedíme v kuchyňce na kafi, což je vždycky nejhezčí část celého dne. Pokrčí nosem a zakření se. Pod očima má kruhy, zřejmě se nevyspala kvůli synovi. Nejradši bych ji uložil do postele a díval se na ni, jak spí. To by byla dokonalá. Ale jinak není. Dost často se rozčiluje a neustoupí ani o krok, ve všem má chaos a pořád mění názory, chodí hodně zmalovaná a obléká se, jako by právě razila do rockového klubu, chlapi na ni pořád civí a dělá jí to dobře. Ale hlavně má dítě.

„Možná ti to přijde blbý, ale mám fakt dobrýho kámoše, je hrozně vtipnej a určitě by se ti líbil,“ slyším sám sebe a nestačím se divit, co to melu. Doufám, že se naštvě a pošle mě někam.

„Chceš mi někoho dohodit, jo? Přijdu ti snad tak zoufalá?“ odfrkne a přimhouří oči. Čtu v nich zlost, ale stejně nedám pokoj. Nejspíš si myslím, že když ji předhodím Michalovi, tak na ni přestanu myslet.

„Sama jsi říkala, žeš nikde nebyla sto let, přece nechceš uschnout,“ ryju do ní. Přehodí si nohu přes nohu a špičkou boty kope rytmicky do stolu. Při každém druhém kopnutí mi nadskočí hrnek. Je vidět, že ji štvu, ale schválně nepřestávám.

„Dobře si to pamatuješ, ale kdo by mi asi hlídal Kryštofa?“ odsekne a namotává si vlasy na prsty, což dělá pokaždé, když je v rozpacích.

„Já,“ nabídnu se a začínám pochybovat o svém zdravém rozumu. S dětmi to neumím, žádné neznám a nevím, co si nimi počít. Naposledy jsem se setkal s dítětem před třemi lety na svatbě mých spolužáků. Bez přestávky tam pobíhal asi tak pětiletý kluk, pořád řval a do všeho bouchal. Ve škatulce „děti“ mám uloženou právě asi jen tuhle epizodu, tudíž je moc nemusím. Ale hlavně nechci, aby Viola vyrážela někam s Michalem, kterýho milujou ženský všech věkových kategorií.

„Ty? No to by asi nešlo,“ prohlásí, ale já se nevzdávám. Vytáhnu fotku svého nejlepšího kámoše, kterou jsem vzal schválně s sebou. Obdivně hvízdne a pořád si ho prohlíží. Co jsem taky čekal? Nejradši bych jí to vyrazil z ruky.

„Tak jo, proč ne,“ zamrká a našpulí pusu. Zhoupne se mi žaludek. Jsem naprostý kretén. Jenže jak ji jinak vypudit z hlavy?

Dívám se na něj, jak spí. Vypadá jako Violina zmenšenina, a to mě děsně dojíká. Sedím u postýlky a sleduju, jak se mu chvějí dlouhé řasy a jak bezelstně objímá plyšového slona. Na malý okamžik si představím, že by byl můj. Jenže není a já děti plánuju až tak někdy za deset let.

Kryštof neví, že jsem tady. Viola to vymyslela parádně. Malýho uspala a pak vypadla. Na rande, které jsem jí dohodil. Představím si ji, jak se směje a ve tváři se jí objeví ěolíček. Jak si dává za ucho pramen světlých vlasů, který jí pořád neposedně padá do zelených očí. Jak krčí nos a na čele se jí objeví vráska, která by tam s ohledem na její věk neměla co dělat, ale už se nestydatě usídlila. Jak si schovává pihovaty

obličej do dlaní, když se stydí a cítí, že rudne. Představuju si i její napěchovaný dekolt v upnutém tričku a nahrne se mi do hlavy krev. Nejradši bych se za nimi rozběhnul a zkazil jim celý večer. Místo toho je nechám tokat.

Renata mě miluje. Dělán to kvůli ní. Kvůli nám. Kvůli naší lásce. Renata je děsně hodná. A Viola má dítě. S člověkem, který se na ni vykašlal. Já nemůžu bejt náhradní otec. Chci v životě dokázat ještě spoustu věcí a cestovat, ne zakládat rodinu. A co kdybych se na ni jednou vykašlal já? Loknu si z placatky, kterou mám v bundě, a zapnu televizi. Přepínám z programu na program a na nic se nemůžu soustředit. Potí se mi dlaně a buší mi srdce. Musím se napít vody. Dřez je plný špinavého nádobí a tak ho umyju. Viola je ke všemu dost nepořádná. Snažím se na ní hledat další a další chyby, abych se ujistil, že v mé hlavě nemá co dělat. A v srdci už vůbec ne.

Procházím maličký byteček a vnímám její přítomnost. Kam se podívám, tak po zdech visí pohádkové obrázky, které zřejmě malovala. Kreslí pořád. I při poradě, kdy by měla alespoň předstírat, že poslouchá, co šéf vykládá. Zastavím se u jedné z malůvek a prohlížím si ji. Jsou na ní dvě postavičky na Měsíci a drží se za ruce. Jedna velká a druhá malá. Nejspíš Viola s Kryštofem. Přeježu po obrázku prstem a projede mnou teplo. Zvláštní pocit, a tak udělám krok dozadu, abych se na kresbu podíval s odstupem. V tu chvíli se mi něco zabodne do nohy. Ukrutná bolest. Zaskučím a sbírám ze země kostku z lega. Zaslechnu, jak se Kryštof zavrtí, a tak přestanu i dýchat. Po špičkách popojdu ke gauči v obývací a lehnu si. Cítím Violinu vůni z deky, pod kterou spává, a tak ji k sobě přitisknu. Zavřu oči a představuju si, že tu takhle ležíme spolu.

A pak se mi to fakt splní. Viola padne vedle mě jako pařez, smrdí chlastem a cigaretovým kouřem. Potichu vstanu a odšourám se domů. Tam, kam patřím.

1999

Viola

Sedím nad fotkou rozřezaného těla holky. Byla stejně stará jako já. Vedle ní vkládám portrét zrůdy, která brutálně utnula její život. Většinou mě tohle už nedojímá. V podobných obrázcích se hrabu denně. Je zvláštní, jak si člověk zvykne na všechno. Spíš myslím na lidi, kteří tyhle články rádi čtou. Co jsou zač? A ti, co je píšou? Hrabou se v archivech a otvírají příběhy, které by měli radši nechat spát. Rodiče téhle holky nejspíš ještě žijí. Teď jim může být něco přes šedesát. Co když se jim tenhle časopis dostane do ruky a otevře jejich starou ránu? Podívám se z okna, kde svítí slunce. A já tady trčím v naprosté temnotě. Od rána mi je divně. Vstanu, protáhnu se a jdu za Viliamem. V zádech cítím Brejlounčín pohled. Bodá jako kudla, co zavraždila neznámou dívku. Vlastně známou. Jmenovala se Dita, byla kadeřnice a denně dojížděla autobusem do města za prací.

„Není ti někdy z těch článků blbě?“ vyjedu na něj bez pozdravu. Sedí zaujatě u počítače a trhne sebou.

„Nedívám se na to takhle. Co ti je?“ zeptá se a nechápavě se na mě podívá. Odvleču ho do kuchyňky, protože nechci mluvit před ostatními.

„Děláme nesmyslnou práci. Nepřináší nic dobrého. K čemu to celý je?“ Opře se zády o linku a pozorně mě poslouchá.

„Nemysli si, že mě to nikdy nenapadlo. Děláš na Ditě Zemánkový?“

„Jo,“ hlesnu a chce se mi brečet, „měla malý dítě.“ Je mi jasný, proč mě dostal zrovna tenhle příběh.

„Teď je mu ale už kolem dvaceti,“ odpoví a chytne mě za obě ruce. Nevím, jak si mám vždycky vykládat jeho návaly blízkosti. Občas se ke mně chová, jako bych byla jeho holka, a jindy je zase děsně odtažitý. Ale i na tohle jsem si zvykla.

„Jenže až uvidí svoji mrtvou mámu v časopise...“ větu nedokončím, protože mám v krku knedlík a do očí se mi hrnou slzy. Představím si dítě, které čekalo na svoji mámu, až se vrátí z práce, a ona nikdy nepřišla. Viliam mě objímá a ze mě se valí potoky slz. Stejská se mi po Kryštofovi. Každý den, kdy trčím v týhle díře až do půl páté. Pak utíkám do školky, aby tam nebyl jako poslední. Což většinou je. Než se dokopeme domů, je už skoro šest a v osm chodí spát. Ty dvě hodiny, které nám zbývají, se snažím trávit podle jeho přání, takže většinou jsme na hřišti nebo jezdíme na kole. Nakoupit nestíhám. Kdy asi? Spoléhám na to, že se nají hlavně ve školce, a večer mu dělám krupicovou kaši.

„Zmáčelas mi košili,“ snaží se mě Viliam rozesmát a ukáže na svoje rameno, kde má černé šmouhy od mých šminek.

„Promiň, už jsem v pohodě,“ odtáhnu se od něj. Přece jenom jsem si takovýhle výlev mohla odpustit.

„Ale vždyť já tě chápu. Víš co? Něco mě napadlo. Vymysleli jsme rubriku Prokleté domy...“ začne vykládat a zaujatě máchá rukama. Protočím oči v sloup.

„Počkej, počkej. To nebude právě tak hrozný. Jsou to nejen příběhy vražd, ale hlavně záhad a k těm příběhům se budou přidávat fotky těch domů. Ale víš, co je hlavní? Fotky si budu fotit sami a já navrhnu šéfovi, že bys to mohla dělat ty,“ vychrlí na mě jedním dechem.

„Co?“

„Já budu jezdit po republice a pátrat po těch tajemstvích a ty budeš jezdit se mnou jako fotograf, chápeš? Nebudeš tu muset bejt zavřená, některý dny někam vyrazíme a bude to super rozptýlení. Fotit umíš, ne?“

„Takže budu fotit starý baráky?“

„Přesně tak. Zhruba jednou týdně bychom někam takhle vyjeli. Dobrý, ne?“ zvedne ruce, jako by právě dal gól, a zajásá.

„Jo, to zní parádně,“ odpovím, ale nějak obzvlášť mě to nenadchne, protože se bojím, abych pak v práci netrávila ještě víc času než dosud. Na druhou stranu, den po boku Viliama zní jako lákavá nabídka. Podívá se na mě, jako by tušil, o čem přemýšlím. Hledí mi upřeně do očí a mě napadne, jestli se takhle dívá na každou. Nebo na Renatu. Okamžitě se oklepu, a přeruším tak atmosféru nabitou očekáváním.

Stojíme před rozpadlou chalupou, do které se snažíme vlézt. Viliam dostal echo od nějakého starousedlíka, že domek je opuštěný skoro padesát let a vevnitř jsou prý pořád věci, jako by tam někdo žil.

„Třeba tam bydlí bezdomovci a zabijou nás,“ zašeptám, jako by mě tady na samotě mohl zaslechnout někdo další, ale přesto se nemůžu dočkat, až se tam podíváme.

„Nežije tam nikdo, to by si lidi z vesnice všimli,“ odpoví a rumpluje zatlučeným prknem na okenici. Pod krátkým tričkem se mu rýsují svaly a stojí mě hodně přemáhání, abych odolala pokušení přejet mu dlaní po kůži. Zhluboka se nadechnu a pomůžu mu do nepodajného prkna zatlačit.

„Dáma má přednost,“ ukáže škodolibě na díru, kterou se mám procpat. Určitě si myslí, že se budu bát. Takovou radost mu neudělám. Bez rozmýšlení vlezu do domku a rázem se ocitnu v temné místnosti. Chvilí tmě přivykám a pak si